

Wij Zijn Broer

Drie jonge mannen met een heftig verleden slaan hun handen ineen om jongeren met verslaving of gedragsproblemen te helpen. Ze zijn de oprichters van Wij Zijn Broer in Alkmaar, een nieuwe zorginstelling aan de Oudegracht.

Een voor allen, allen voor een

Kyrie Stuij
k.stuij@hollandmediacombinatie.nl

→ **Vervolg van voorpagina**
Alkmaar ★ Een jongen van een jaar of veertien zit aan de keukentafel. Hij eet tevreden een gebakje. Of er iemand jarig is? „Nee, we vieren vandaag dat iemand bij ons een jaar clean is.” Een meisje kijkt even naar de grond. „Dat gaat jou ook lukken hè”, spreekt Mike Reuvers, een van de oprichters, haar bemoeidigend toe. „Ja”, zegt ze met een lach en geeft hem een knuffel. Het pand van Wij Zijn Broer aan de Oudegracht oogt indrukwekkend. Dat geldt ook voor wat er binnen gebeurt. Een groep jongeren werkt daar hard aan herstel. Of dat nou van een drugsverslaving, gameverslaving, eetziekte of gedragsstoornis is. Tekenend is de huiselij-

ke, ontspannen sfeer die er hangt. Jongeren praten open over de redenen waarom ze dagbehandeling krijgen bij Wij Zijn Broer. Het concept van de recent geopende zorginstelling in de binnenstad van Alkmaar is het team van onder meer psychologen, orthopedagogen, coaches en de broers: mensen die zelf ooit in de schoenen van de jongeren hebben gestaan. 'Broer' is tevens een afkorting voor 'bereidwillig, respectvol, open, eerlijk en realistisch'. De drie oprichters van de zorginstelling weten als geen ander hoe zwaar de weg naar herstel kan zijn. Barry Dietz: „Een liefdevolle en veilige omgeving vinden wij belangrijk. Daarin kun je ook confronterend zijn. Als wij zeggen: als jij drinkt kun je niet meer stoppen, dan komt dan aan. De jongeren weten waar wij het over hebben.”

Mike Reuvers. JIFOTO.NL / JAN JONG

'Langzaam raakte ik de grip op mezelf kwijt'

Naam Mike Reuvers
Leeftijd 34 jaar
Plaats Obdam
Clean 27 september 2015

„Op jonge leeftijd ben ik heftig gepest. Zodanig dat ik op mijn achtste mijn eerste suïcide gedachte had. Mijn vader werkte en studeerde veel, waardoor hij vaak van huis was. Mijn moeder en zusje wilde ik niet lastig vallen met mijn verdriet. Ik voelde me een beetje de man in huis. In plaats van praten over mijn gevoel zondeerde ik me af. Urenlang kon ik met Lego spelen of een boek lezen, zonder een kík te geven. Ik voelde me anders dan anderen. Ik had geen vriendjes, kwam niet op partijtjes, speelde niet buiten. Door omstandigheden kwamen mijn ouders erachter dat ik gepest werd en

dat ik niet meer wilde leven. Mijn ouders schakelden hulp in en besloten dat ik naar een andere school moest. Maar in Obdam zijn maar twee basisscholen. Die jongens zagen elkaar op de voetbalclub, het pesten ging op de andere school gewoon verder. Eigenlijk begon ik op het Murmellius in Alkmaar aan een nieuw leven. Niemand wist van mijn verleden, van de gedachten die ik had. Pas toen leerde ik vrienden te maken, maakte ik mijn eerste sociale stapjes. Ik rookte een sigaretje om erbij te horen. Toen ik voor de eerste keer alcohol dronk, realiseerde ik me dat ik me niet anders hóef te voelen. Hoewel ik periodes heb gehad dat ik echt gelukkig was, raakte ik op mijn zestiende depressief. Ik stopte met school en raakte verder van mezelf verwijderd door alcohol en joints. Op een dag ontmoette ik Willem, de wijkagent in Obdam. Hij trok me uit de put. Hij

was iemand met wie ik kon praten, iemand die me niet continu wees op wat verkeerd ging. Wat hij voor mij heeft betekend wilde ik ook graag voor jongeren betekenen. Zeventien jaar was ik toen ik solliciteerde bij de politie. Uiteindelijk ben ik jeugdagent geworden. Het ging goed- ondanks dat er in mij nog steeds een soort kleine versie van mezelf doolde, die het pestverleden nooit had verwerkt. In die politicarière maakte ik een aantal trauma's mee. Ik wil niet zeggen dat die ervoor hebben gezorgd dat ik er zo'n teringzooi van heb gemaakt, maar het zorgde ervoor dat ik bang werd. Ik kon niet slapen, ik durfde niet meer te slapen. Langzaam raakte ik de grip op mezelf kwijt. In eerste instantie alleen door alcohol. Daarna door xtc en speed. En op latere leeftijd kwam ik in contact met cocaïne. Dat werd mijn grote liefde. Dat was iets dat álles voor mij oploste. Vanaf toen leefde ik een onwaarschijnlijk

dubbelleven. Keihard werken, hogerop proberen te komen en aan de andere kant, ja, een leven dat totaal niet verenigbaar was met mijn werk als politieagent. In 2008 werd ik ontslagen. Mijn wereld stortte in. Ik gebruikte 24 uur per dag, zeven dagen per week. De laatste jaren had ik niets en niemand meer. Mijn dochter mocht ik niet meer zien. Op een maandag, na mijn laatste festival dat gigantisch uit de hand was gelopen, zocht ik hulp. Op Google kwam een verslavingskliniek in Zuid-Afrika als eerste optie naar boven. Het clean worden ging gepaard met diverse terugvallen. Na mijn laatste terugval heb ik in Zuid-Afrika met Barry gesproken en me gerealiseerd dat ik er helemaal mee moest knopen. Ook niet meer een biertje. Het wordt gewoon nooit meer zoals het was. Daar heb ik besloten afscheid te nemen van iedereen die ik met drugs associeerde. Daar is de deur dichtgegaan.”

Barry Dietz. JIFOTO.NL/JAN JONG

Wij Zijn Broer

'Die laatste jaren ben ik álles kwijtgeraakt'

Naam Barry Dietz
Leeftijd 38 jaar
Plaats Amsterdam
Clean 31 augustus 2014

„Ik ben geboren en getogen in de Bijlmermeer. Daar ben ik diverse keren beroofd met een pistool, ik heb de Bijlmerramp van dichtbij meegemaakt. Ik denk niet dat die dingen ervoor hebben gezorgd dat ik zo'n destructief leven ben gaan leiden, maar het heeft ook niet meegeholpen- zullen we maar zeggen. Ik kom uit een liefdevol gezin. Eigenlijk was alles om me heen gewoon goed. Toch voelde ik me anders. Ik kon me verliezen in levensvragen: bestaat God? Waar houdt het heeal op? Ik had een extreme angst om gek te worden. Voor de buitenwereld deed ik alsof er niets aan de hand was. Ik zat op het atheneum, was jeugdspeler bij Ajax, ik werd als 'succesvol' gezien. Zo voelde ik me zelf niet. Op jonge leeftijd, nog voor mijn middelengebruik, zaten mijn problemen veelal in de manier hoe ik dacht. De middelbare school heb ik afgerond, ondanks dat ik alles deed wat God verboden had: vechten, graffiti spuiten, vandalisme, stelen. Toch kwam ik er vaak mee weg. Rond mijn zeventiende begon ik met alcohol. Tja, dat was wel iets wat het een en ander voor mij oploste. Het zorgde ervoor dat ik met meisjes in contact durfde te komen. Die aandacht gaf me een boost. Het duurde niet lang voordat ik alcohol ben gaan koppelen aan alles wat er maar te vieren was. Met vrienden naar de kroeg? Dan kocht ik eerst een fles Apfelnorm om die vooraf in het park op te drinken.

Met mij ging het natuurlijk 'altijd goed'. Misschien besloot ik daarom op mijn achttiende het leger in te gaan en later als reddingsduiker bij de brandweer. Omdat ik het fysiek aankon, maar ook om de buitenwereld te laten zien dat ik sterk was. Op m'n 25e ben ik cocaïne tegengekomen. Vanaf dat moment heb ik een pad van verwoesting achtergelaten. Zeker de laatste vijf jaar ben ik alles kwijtgeraakt. Werk lukte niet, ik stapte van relatie in relatie, mijn familie verbrak het contact. Alleen mijn moeder sprak nog met me. Het was een heel donker leven. Criminaliteit. Ik ben begonnen met een drankje of een pilletje op een feestje, uiteindelijk ben ik alleen geëindigd in een hotelkamer. Want dat is wat het is. Vijf tot zeven dagen per week wakker zijn, dan volgt de waanzin. Op een gegeven moment ben ik hulp gaan zoeken. Voor mijn partner en haar twee kinderen. Ik haatte mezelf als ik gebruikt had en zij met haar kinderen langs kwam. Bovendien had ik een lieve en doortastende moeder voor wie ik graag beter werd. Uiteindelijk ben ik naar een kliniek in Zuid-Afrika gegaan. Daar deed een hele kleine man open. Hij zei vrolijk 'welkom, goed dat je er bent!' Ik dacht: die man is he-le-maal gek. Ik voelde me zo slecht over alles wat ik had gedaan. Deze man had zulke stralende ogen. En ik... ik had helemaal geen kleur meer in mijn ogen- ik kon mezelf niet eens in de spiegel aankijken. Maar hij keek me recht aan en gaf me een gevoel van... ja, begrip. Wat mij daar heeft gered, is de reis naar mezelf. Dat had ik niet geleerd op school. De zucht naar drugs is daar per direct weggegaan. Die obsessie is weggenomen. Omdat ik me heb overgedragen aan een andere leefstijl. Daar ben ik heel dankbaar voor.”

Mike van de Velde. JIFOTO.NL /JAN JONG

'Ik had al mijn gevechten verloren'

Naam Mike van de Velde
Leeftijd 32 jaar
Plaats Wieringerwaard
Clean 27 augustus 2007

„Achteraf gezien is het begonnen toen ik ongeveer vijf jaar was en er diabetes type 1 werd geconstateerd. Ik was een jongetje met behoorlijk wat bravoure, een kleine wereldontdekker. Met de diabetes kreeg ik er een heleboel regels bij: op tijd insuline nemen, bloedsuikers meten, niet alles mogen eten. Ik voelde me anders dan mijn klasgenoten. Op de middelbare school in Schagen keek ik op tegen de gabbers. Met een van die gasten rookte ik mijn eerste jointje. Tja, eigenlijk voelde ik me verbonden. Vanaf toen ben ik dat veel vaker gaan doen. Het was leuk. Misschien ook een beetje 'schoppen tegen de

maatschappij'- waar ik later vrij professioneel in werd. Op een gegeven moment werd ik verwezen naar een schoolpsycholoog. Een oud vrouwtje met bij wijze van spreken spinnenwebben in het haar en een wollen trui aan. Twee keer per week kwam ze me uit de klas halen. Dan klopte ze op de deur tijdens de les en zei ze: 'Mike van de Velde, wil je even meelopen?' Ik voelde me piepklein. Het was een *walk of shame*. Voor iedereen was het duidelijk dat er iets met mij 'aan de hand was'. En daardoor ging ik me nog meer oplazen. Ik was veertien jaar toen ik een zwaar verkeersongeluk kreeg. In het ziekenhuis werd tegen me gezegd dat ik wel dood had kunnen zijn. Ik dacht daar over na en kwam tot de conclusie: 'Wat zou dat uit hebben gemaakt?' In mijn ogen had ik alleen maar geleefd volgens de verwachtingen en regels van anderen. Vanaf dat moment leefde ik

met twee middelvingers in de lucht. Ik ging van school af. Verschillende instanties wilden helpen, maar niemand brak door mij heen. Tot mijn 22e heb ik die houding volgehouden. Op die leeftijd had ik al mijn gevechten verloren. Voor mij was het duidelijk: ik kán niet geholpen worden. Ik ben een van die mensen die gewoon niet kan stoppen met gebruiken. Ik ben een van die weinige mensen die zich super alleen voelt, ik ben iemand die niet kan functioneren. Dat was me ook altijd verteld. Vanuit school, werk, politie, justitie, zorginstanties. Ik dacht 'ik stop ermee'. Ik had een overdosis insuline genomen. In de ambulance werd ik wakker. De broeder keek me aan en gaf me een ongelofelijke donderpreek. Hij schold me uit. Keihard. Vanuit zijn emotie. Voor het eerst kwam iemand echt bij me binnen.

Van daaruit ben ik hulp gaan zoeken. Ik nam deel aan het programma 'Afkicken' van Spuiten en Slikken. Dat was niet goed. Het werd één grote Mike-show. Een directeur van een verslavingskliniek nam naar aanleiding daarvan contact op. Hij dacht 'die jongen heeft hulp nodig.' Terwijl heel Nederland mij had afgeserveerd, zag die man iets moois in mij. In zijn kliniek ben ik afgekickt. Daar werd de aandacht gelegd op wat ik wél kon in plaats van wat ik allemaal niet kon. Ik ben gaan werken als assistent in een verslavingskliniek. Toen ging ik dromen. Misschien kan ik ooit counselor worden? Ik heb mijn diploma gehaald. Ik ben gaan werken in een jongerenkliniek, als counselor. Uiteindelijk kwamen Mike en Barry op mijn pad. Zij hadden ervaring in bedrijven opzetteen, ik in de zorg. Zo vullen we elkaar aan. We houden elkaar in balans. Op zakelijk gebied en ook daarbuiten.”